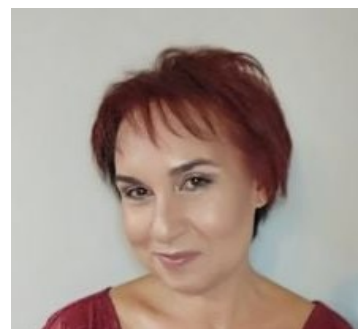


Η ζωγραφιά της λίμνης – Μικροδιήγημα της συναδέλφισσας Σοφίας Τριανταφυλλίδου

Τη συναδέλφισσα **Σοφία Τριανταφυλλίδου** από τη Θεσσαλονίκη (κατάστημα Επταλόφου, Κέντρο Καταστημάτων, κατάστημα Αμπελοκήπων) την έχετε γνωρίσει μέσα από την ιστοσελίδα μας και τα συγκινητικά της ποιήματα που αγγίζουν ευαίσθητα θέματα, αλλά και... τις πιο ευαίσθητες χορδές μας.



Σήμερα σας παρουσιάζουμε ένα συγκλονιστικό μικροδιήγημα της Σοφίας, το οποίο καταφέρνει σε λίγες μόλις φράσεις να συμπυκνώσει και να αποτυπώσει το σκληρό πρόσωπο της ενδοοικογενειακής βίας, αλλά και της ψυχικής δύναμης των θυμάτων της που σιγοκαίει και μπορεί να εκραγεί ανά πάσα στιγμή...

Η ζωγραφιά της λίμνης.

Πήγαμε στην λίμνη. Η μαμά επέμενε. Ήμασταν τέσσερις. Εγώ, η μαμά, ο missa το αγαπημένο μου αρκουδάκι και εκείνος που στο σπίτι τον φώναζα “πατέρα”. Ο missa δεν συμφώνησε ποτέ μ’ αυτό το όνομα, ήθελε να τον φωνάζουμε “τρόμο”, ίσως επειδή εκείνος τον κλώτσαγε και τον έβριζε κάθε φορά, που τον συναντούσε μες στο σπίτι. Εμένα δεν μ’ ακούμπησε ποτέ, η μάνα φρόντιζε να με κρύβει πολύ καλά. Όταν εκείνος γύρναγε στο σπίτι και μύριζε ποτό, εκείνη κατέληγε πάντα με μεγάλες μελανιές στο σώμα της και σημάδια από τις παλάμες του στο πρόσωπό της. Όταν εκείνος κοιμόταν εκείνη έκλαιγε ασταμάτητα και όταν την ρωτούσα “Γιατί

κλαις; “, “Γιατί έχεις σημάδια;” , εκείνη μου έλεγε ότι ο μπαμπάς είναι μεγάλος ζωγράφος και την ζωγραφίζει, τίποτα δεν είναι αληθινό από όλα αυτά, σκιές και χρώματα είναι, ακόμη και τα δάκρυα ψεύτικα είναι. Εκείνη την μέρα στην λίμνη, ο πατέρας κωπηλατούσε κατσουφιασμένος, εκείνη δεν έβγαζε άχνα και εγώ κρατούσα το αρκουδάκι μου σφιχτά στην αγκαλιά μου. Ξαφνικά ακούστηκε ένας παφλασμός. Το σώμα του πατέρα έπεσε στην λίμνη. Σήμερα ζωγράφισε η μητέρα. Κάτω από την βάρκα η σκιά του πατέρα συνέχισε να κωπηλατεί απειλητικά.

Σοφία Τριανταφυλλίδου